

Hồi 36

Lục Y Thư Sinh

Câu nói của Tần Quan Vũ làm cho lục y thư sinh hơi khựng, nhưng lại bật cười ha hả ngay:

- Hay! Ăn miếng trả miếng thật là hay!

Câu nói đó có tính cách xác nhận của đối phương làm cho Tần Quan Vũ tăng thêm nhiều thắc mắc.

Tại sao khi biết có bọn chàng ở đây mà lục y thư sinh khi gặp Nguyệt Phong Hoa lại vẫn thản nhiên nói ra những khẩu hiệu bí mật?

Chẳng lẽ hấn cố ý cho mình biết?

Và điều nghi vấn càng rõ thêm qua lời đối thoại giữa hai chủ tớ bọn họ.

Dường như hấn cố tình nhắc lại những khẩu hiệu mật, và cố tình nói rõ chuyện của “Liên minh” và Hạ Hầu Viên, và còn nhắc rõ Viên Chủ chính là mình chủ.

Hấn là người của Hạ Hầu Viên, mà Hạ Hầu Viên là một trong ba nơi cấm địa của võ lâm, đâu có lý gì lại đi phản bội?

Mà đã phản bội thì tại sao lại dám thố lộ chuyện kín khi nói chuyện với Mẫn Nhi, một khi đã biết rõ sự có mặt của bọn chàng?

Viên Chủ Hạ Hầu Viên là minh chủ của “Liên minh”, mà cái “Liên minh” đó lại có cả Nguyệt Phong Hoa của Chí Tôn bảo dự phần vào, thì đương nhiên cái “Liên minh” đó cũng không phải là tổ chức lương thiện gì. Nay lục y thư sinh lại là người của Hạ Hầu Viên thì hấn cũng đâu phải là người tốt. Thế thì sự cố ý tiết lộ ẩn tình ấy là có nghĩa gì?

Câu chuyện xoay quanh càng làm cho Tần Quan Vũ điên đầu.

Giữa Chí Tôn bảo và chàng có cái thế không đội trời chung, lẽ nào người của Hạ Hầu Viên lại không biết? Thế tại sao câu chuyện của gã lục y thư sinh lại có vẻ lạ kỳ như thế?

Tần Quan Vũ đứng trơ ra với bao nhiêu ý nghĩ phức tạp.

Lục y thư sinh chợt bật cười ha hả:

- Tần huynh hình như có nhiều việc thắc mắc không tự giải được à?

Chưa biết rõ đối phương tốt xấu thế nào, Tần Quan Vũ vẫn có ý đề phòng, chàng vội vòng tay:

- Vâng, huynh đài nói đúng. Việc mà khiến tại hạ băn khoăn nhất là việc của gia phụ ở tại "Liên minh", nếu huynh đài không tiếc lời chỉ điểm thì tại hạ nguyện khắc cốt ghi tâm.

Lục y thư sinh gật đầu:

- Chẳng trách gì Tần huynh không tự giải đáp thắc mắc được. Thật ra chính tại hạ cũng vẫn chưa đoán được sự bí mật đó. Là thật, Tần huynh đã được Tam Quốc miếu phong tặng ngoại hiệu, chẳng lẽ lại chưa vào Tam Quốc miếu hay sao?

Tần Quan Vũ ngạc nhiên:

- Tất nhiên là có chứ!

Lục y thư sinh trố mắt:

- Là nhỉ!

- Sao mà là?

- Đã vào Tam Quốc miếu thì tại sao lại không gặp lệnh tôn, Nhân Quân Tần Hán Phách?

Tần Quan Vũ biến sắc, thoái lui một bước rồi hỏi lại:

- Huynh đài bảo rằng gia phụ ở Tam Quốc miếu ư?

- Đúng thế!

Như thình lình bị rơi vào đám sương mù, Tần Quan Vũ ngơ ngơ ngác ngác...

Chẳng lẽ câu chuyện về cha chàng mà Nguyệt Phong Hoa nói vừa rồi là giả tạo?

Cha chàng ở Tam Quốc miếu?

Cha chàng ở Chí Tôn bảo?

Cha chàng ở Hạ Hầu Viên?

Tại sao lại có chuyện như thế?

Lục y thư sinh lại nói:

- Phải chăng Tần huynh lấy làm lạ lắm phải không?

- Đúng thế, thật là khó hiểu quá.

- Suốt cả mười năm qua, tại hạ nghĩ cũng chẳng ra. Chí Tôn bảo tỏ rõ cho mọi người thấy rằng họ có Nhân Quân trong bảo, và nói đó mới thật là Tần Hán Phách. Viên Chủ Hạ Hầu Viên lại ngẫm mừng rằng mình quả thật có được Nhân Quân làm vây cánh. Và Tam Quốc miếu, tuy không nói ra, nhưng cũng bảo ngẫm với thiên hạ như thế.

Tần Quan Vũ hỏi dồn:

- Nhưng tại sao lại có chuyện lạ như thế?

Lục y thư sinh gật đầu:

- Về chuyện đó thì không thể không nói lại từ đầu. Câu chuyện của võ lâm hồi mười hai năm về trước. Lúc đó...

Lục y thư sinh chưa nói hết lời, chợt một giọng nói như ma quái vang lên lồng lộng:

- Tại sao thổ lộ ẩn tình với cừu nhân?

Lời nói vừa dứt thì hai luồng ánh sáng từ ngoài mười trượng vun vút bay tới như sao xẹt, một bay vào ngực lục y thư sinh, một bắn vào giữa mặt Tần Quan Vũ.

Lục y thư sinh chỉ khẽ lắc mình thì đã tránh khỏi luồng ánh sáng một cách dễ dàng, rồi hót hải quát lên:

- Tần huynh, nằm xuống...

Nhưng lời cảnh báo đó không còn kịp nữa. Trong lúc đang hoang mang vì sự việc quá lạ lùng, Tần Quan Vũ không ngờ là có kẻ ám toán mình. Và vật sáng loáng đó chỉ còn cách trong đường tơ kẽ tóc...

Nhưng, hai luồng chưởng lực chợt ùn ùn cuốn tới, một hất Tần Quan Vũ văng ra ngoài một trượng, một đánh ngay vào vật sáng loáng của kẻ ám toán.

Sự việc xảy ra thật là chớp nhoáng, kịp khi mọi người nhận ra người vừa dùng chưởng lực cứu Tần Quan Vũ chính là Bất Tử Lão Cái, thì vị đại trưởng lão này của Cái Bang đang ôm bàn tay máu nhỏ ròng ròng vì bị chiếc ám khí ghim lủng.

Vừa gượng đứng lại được, Tần Quan Vũ vội phóng mình qua chụp lấy bàn tay bị thương của Bất Tử Lão Cái xem xét.

Bất Tử Lão Cái lắc mình tránh khỏi và hét lên:

- Ám khí có độc, Vũ nhi...

Câu nói tuy tầm thường, nhưng đối với Tần Quan Vũ là một chuyện quá bi thương. Vì cảm kích, chàng run giọng kêu lên:

- Sư thúc!

Chàng cực kỳ đau đớn vì sự hy sinh quá lớn lao của Bất Tử Lão Cái. Biết ám khí có độc, đáng lý ra là phải tập trung tinh thần để vận công trục độc, nhưng ông lại chỉ lo lắng cho người sư đệ mà thôi. Ông không chú ý đến sự nguy hiểm của bản thân, mà chỉ sợ Tần Quan Vũ vô ý chạm vào chất độc, thật là một tình thương vô bờ bến.

Chợt từ xa có tiếng nói vọng đến:

- Hạ Hầu Viên là những kẻ quang minh chính đại, ai lại thêm tẩm độc trên ám khí? Các hạ đừng nghĩ thế mà lầm.

Lục y thư sinh gần lên từng tiếng:

- Hừ, ngươi dám đối với ta như thế à? Đến đây mau.

Giọng nói khi nãy như run lên:

- Dạ... dạ... thuộc hạ chỉ... vâng lệnh... mà làm thế...

Lục y thư sinh quát lớn:

- Ta không cần biết điều đó, đến đây!

Tiếng quát vừa dứt, một bóng người lao tới quỳ mọp dưới đất:

- Thuộc hạ... thuộc hạ...

Bất Tử Lão Cái rút mũi ám khí ra, rồi vận công cầm máu, đồng thời khẽ đưa mắt cho Tần Quan Vũ.

- Hãy chú ý nghe họ nói.

Cùng lúc đó, lục y thư sinh trừng mắt ngó thẳng vào mặt kẻ đang quỳ dưới đất, gần giọng:

- Ngươi lại dám ám toán cả ta, hừ, thật là một chuyện không ngờ được. Tốt lắm, để tỏ ra rộng lượng, bây giờ ta ra lệnh cho ngươi hãy tự vận công đánh vào tử huyệt, mau.

Kẻ quỳ dưới đất run lên bần bật:

- Thuộc hạ... thuộc hạ vâng lệnh...

- Vâng lệnh ám toán chẳng?

- Vâng!

Lục y thư sinh gặt lại:

- Vâng lệnh ám toán ta?
- Không... không...
- Thế thì vâng lệnh ám toán ai?
- Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ, Văn Khúc Võ Khôi Tần Quan Vũ.
- Người dựa vào ai mà dám ám toán cả ta như thế? Nói!
- Không... không... đó là sự sơ xuất. Xin chủ nhân nghĩ lại. Tính khí của Viên chủ khó lắm, nên thuộc hạ phải tìm cách thi hành cho bằng được.

Lục y thư sinh mím môi, lạnh lùng nói:

- Và vì thế nên người chẳng xem ta vào đâu cả phải không?
- Xin chủ nhân đừng hiểu lầm mà oan cho thuộc hạ.
- Sao gọi là hiểu lầm?
- Lẽ nào chủ nhân không biết rằng nếu thuộc hạ không thi hành được lệnh, thì thuộc hạ phải chết...

Lục y thư sinh nhích tới một bước, sa sầm nét mặt:

- Hãy nói cho thật!
- Dạ... dạ... thuộc hạ nói thật.
- Ta hỏi người, người vâng lệnh nhị nương hay tứ nương mà toan ám sát ta?
- Không... không... chủ nhân, đây là lệnh của Viên chủ!

Chụp lấy huyết mệnh môn của tên thuộc hạ đang quỳ dưới đất, lục y thư sinh giận dữ:

- Người biết thủ pháp "phân cân thổ cốt" chứ? Hãy nói cho thật, nếu không thì chết.

Tiếng "chết" kéo dài ròn rợn, dội vào rừng sâu như giọng nói của tử thần.

Tên thuộc hạ quỳ dưới đất càng run lên:

- Chủ nhân, thuộc hạ đã nói thật rồi. Nếu người không tin, thuộc hạ xin đưa ra bằng chứng để chứng minh đây là lệnh của Viên chủ.

Lục y thư sinh hơi khựng lại, nhưng vẫn lạnh lùng nói:

- Đưa xem!

Gã thuộc hạ vội rút trong thắt lưng ra một lá cờ ba góc bằng lụa mỏng.

Vừa thấy lá cờ, lục y thư sinh há mồm trên trời.

Nhưng, kẻ kinh ngạc hơn hết là Tần Quan Vũ, vì chàng liếc thấy lá cờ đó đúng là thứ cờ mà Phượng Hoàng Tiền Phi dùng để ra lệnh cho Ngọc Thường Nga.

Tại sao? Tại sao lại có sự giống nhau như thế?

Có phải lục y thư sinh và tử muội Phượng Hoàng Tiền Nữ đều là người của Hạ Hầu Viên?

Tần Quan Vũ trở mặt sững sờ.

Chàng vụt nhớ khi trao tặng mình châu, Phượng Hoàng Tiền Nữ đã nói với chàng một câu, là "hợp châu liên minh" xen lẫn với tiếng "lời thề hợp châu". Nhưng, câu "hợp châu liên minh" được nàng khéo léo nhắc đi nhắc lại nhiều lần. "Hợp châu liên minh" có phải là ý nghĩa của cái "Liên minh" này không?

Càng nghĩ, Tần Quan Vũ càng ngơ ngác.

Chợt nghe lục y thư sinh hừ hừ mấy tiếng, và nhích sát đến gần kẻ đang quỳ.

Hắn thấy vậy nên run giọng kêu lên:

- Xin chủ nhân rộng lượng cho thuộc hạ chặt một cánh tay vì tội mạo phạm đến chủ nhân. Xin chủ nhân cho thuộc hạ...

Lục y thư sinh vụt quát lên:

- Cút đi, hãy cút đi cho ta!

- Chủ nhân... chủ nhân...

Tên thuộc hạ kêu lên thê thiết.

Nhưng, gương mặt của lục y thư sinh vẫn lạnh như đồng:

- Ta kể như ngươi vô tội. Hãy mau cút đi.

- o O o -